

Pois alkoholivaltalta!

Kirjoitti

Matti Kurikka.

Helsingissä,
Päivälehdessä kirjapainossa, 1898.

Vanha ja uusi yhteiskunta.

Muinaistaru.

Oli muinoin maa ja kansa, joka oli noussut hyvin korkealle kehitystasolle. Sillä oli korkeakoulu, jonka opettajat ymmärsivät kaiken maailman kansain kieliä ja tutkivat sellaisten ihmisrotujen historiaa, joista vaan oli muutamia pääkalloja ja eräitä kiviaseita tallella, mittasivat tähtien välimatkoja ja tutkivat näkymättömien hiukkasten elämäntapoja. Sen taide oli päässyt korkeammalle kuin milloinkaan ennen, sillä sen etevimmät taiteilijat taisivat hakata ihan luonnolliset ihmiskasvotkin marmoriin, osasivat maalata aaltoja ja ilmaa, jopa kykenivät matkimaan kosken kuohua ja leivon viserrystäkin. Sen runoilijat olivat niin eteviä, että tekasivat sointuisan runon vaikka torakasta taikka kuvailivat sikojen sielu-elämää. Sen oikeuslaitos oli niin kehittynyt, ettei tuomari tarvinnut enää laisinkaan omaatuntoa, sillä kaikkien ihmis-elämän sekavimpainkin vyyhtien varalta oli lakipykälä valmiina. Sen kirkko oli mallikelpoinen; kehittyneenä aikain kuluessa yksinomaan sielujen kurissa pitämistä varten oli kirkolla täydellinen hallintovalta kansalaisten sielujen yli; vasta kirkon luvalla pääsivät lapset Jumalan rakkauteen osallisiksi, vain kirkon luvalla oli kansalaisella lupa mennä naimisiin; kirkko yksin saattoi antaa ihmisille syntejä anteeksi; eikä sitä ihmishenkeä katsottu mallikelpoiseksi, joka erosi ruumiista tekemättä ensin tiliä

kirjon kanssa; eikä päässyt kansalaisen ruumis maanpoveenkaan ennenkuin kirkko oli siihen luvan antanut. Kuten sanottu täytti kirkko kaikin puolin tarkoituksensa; se piti huolellisesti kurissa kansalaisten sieluja.

Kansalaisten raa'an voiman taasen oli järjestysmahti ottanut pitääkseen tarpeellisten aitojen sisällä ja sen turvana oli sotaväki, joka sekin oli mallikelpoista. Kaikki miesikäen kasvaneet asekuntoiset nuorukaiset olivat velvolliset käymään ankaraa koulua. Tämän tarkoituksena oli nuorukaisten persoonallisen itsenäisyyden ja vapauden nöyryyttäminen, sillä sellaisia ilmiöitä katsoivat yhteiskunnan johtavat luokat haitallisiksi olevien olojen pysyväsyydelle. Siksi katsottiin se sotaväessä paraaksi mieheksi, joka osasi nöyrästi totella ja koneellisesti tehdä käskettyjä temppuja. Itsenäinen ajattelemisen ja arvostelemisen ei ollut sotaväessä luvallista muille kuin korkeimmille päälliköille, mutta sitä ei katsottu niillekään välttämättömäksi. Ja turvallisesti näytti yhteiskunnan ratas pyörivän tässä sotalaitoksen suojassa vähääkään narisematta.

Teollisuus ja kauppa olivat tavattoman kehittyneitä. Kun kaiken kiinteän omaisuuden ja varallisuuden olivat ylemmät kastit ottaneet haltuunsa, tuotti teollisuuden ja kaupan kehitys rikkauksia yksinomaan ylemmille kasteille, etenkin kun eräät tärkeät keksinnöt, jotka suuressa määrässä helpottivat tuotantoa ja kauppaliikettä, pysyivät yksinomaan varallisen luokan käytettävänä.

Mutta alempain kastien asema oli tukala. Rahvas noudatti kyllä hartaasti kirjon neuvoja, joka selitti, että Jumala oli käsittämättömässä viisaudessaan määrännyt kaiken maallisen hyvyyden harvojen nautittavaksi, mutta tahtoi ruhjovalla työllä ja jäytävällä nälällä opettaa suurelle enemmistölle kaiken maallisen katoavaisuutta, mutta kansa nurkui kuitenkin. Se katsoi kyllä kunnioituksella paksuvatsaisten kenraalien loistavia univormuja ja ihaili tiedemiesten salaperäistä viisautta, jopa ylpeili muilla mailla oleskelevien taiteilijainsa kuuluisuudestakin, mutta kuitenkin eräät sen joukossa tuumailivat, että tokkohan kaikki oli niinkuin oleman piti.

Kansa luotti täydellisesti tuomareihinsa, mutta se teki alituisen sen havainnon, että riitelemisen oli edullisempaa ylemmän kastin jäsenille kuin rahvaan miehille. Siitä oli rahvas kiitollinen, ettei sen tarvinnut kuolla nälkään, kun tehtailijat ja maanomistajat jalomielisesti antoivat sille työtä, mutta eräitä löytyi, jotka väittivät, että kehitys oli tässäkin kohden mennyt kieroon.

„Katsokaa luontoa“, sanoivat he. „Jokainen katajakin nauttii olemassa olostaan, jokaisella itikallakin on auringonpaistetta ja vapautta, jokainen lintu saa rakastaa omaisiaan ja uhrata itsensä niitten hyväksi ja jokainen eläinlaji elää sovussa oman rotunsa kanssa. Mutta ihmiset elävät riidassa ja taistelussa: hallitsijat riitelevät valtakuntainsa rajoista, tiedemiehet oppinsa etevämmyydestä; taiteilijain elämän katkeroittaa kateus ja panettelut; papeilta ja sotilailta taasen vie elämänilon vapauden puute. Liikemiehet taistelevat keskenään ja työmiesten kanssa; työmiehet taasen nälkäisinä tavoittelevat leipäpalasia toisiltaan.“

Sellaista se oli elämä tämän muinaisen sivistyskansan keskuudessa. Päältäpäin näytti kaikki niin loistavalta, niin täydelliseltä, mutta kuitenkin huokaili yhtä hyvin tiedemies kuin taiteilija, yhtähyvin pappi kuin sotilas, yhtähyvin rahamies kuin työmies. Voi kuinka moni yhteiskunnan etevimmistä, rikkaimmista ja mahtavimmista yksinäisellä iltahetkellä, tautivuoteella tahi luonnon runouden hurmaamana virkkoi itsekseen: „Minulla on kaikki mitä elämä voi minulle tarjota, mutta kuitenkin ei minulla ole mitään. Olen saavuttanut sen kukkulan, minkä nuorukaisena otin elämäni päämääräksi, mutta kuitenkin en näe onnen aurinkoa. Minkä korkeammalle olen kavunnut, sen pimeämmältä on alkanut tuntua.“

Löytyi kyllä rahvaan keskuudessa suurta kunnioitusta nauttivia kansanmiehiä, jotka sanoivat tietävänsä, miksi ylhäisiltä puuttui onnea, selittäen syyksi tyytymättömyyteen sen, että yhteiskunnassa oli taistelu ja riita asetettu sovun ja rakkauden sijalle, mallimaisuus ja kuuliaisuus persoonallisuuden ja vapauden sijalle. Mutta heille nauroivat oppi-

neet ja mahtavat, kutsuen heidän katsantotapaansa voiteuksi kannaksi ja alkuperäisyydeksi.

Silloin tapahtui eräänä keväänä, että rutto tuli äkkiä maahan. Ensin kuoli vaan muuan köyhä työmies, joka nopeasti haudattiin ja koetettiin unohtaa koko juttu.

Mutta sitten kuoli kymmenen, jotka olivat ennen kuolemaansa syöneet kovan aterian etenkin rapuja, ja siitä päivästä lähtien ei kukaan herrasmies syönyt rapuja ja muutenkin ruvettiin syöminkejä pitämään ihmisruumiille epäterveellisinä. Jo kuoli sata henkeä. Lääkärit huomasivat, että he olivat olleet kovia tupakkamiehiä, ja tapahtui, että ihana tupakan tuoksu katosi kaikista herrain asunnoista. Mutta siihen ei kova kohtalo tyytynyt. Tuhatkunta tempasi surma muutamassa päivässä ja pian oli kaikkien tiedossa, että ne olivat kaikki olleet väkijuomain nauttijoita. Ei tarvinnut silloin saarnata kellekään alkohoolin turmiollisuutta. Kapakat tyhjenivät yhdellä puhalluksella.

Nyt olisi luullut jo riittävän, mutta surman enkeli oli armoton. Kymmenin tuhansin alkoi kalman viikate leikata kansalaisia. Huoli ja rauhattomuus levisi kaikkiin kansan kerroksiin, mutta kokonaan valtasi hirmu sivistyneet ja oppineet. Korkeakoulu ja muut oppilaitokset sulettiin, taidelaitokset tyhjenivät, sotaväen paraadit ja aseharjoitukset lakkasivat, tehtaot sulettiin ja kauppaliike seisattui. Kirkot olivat aamusta iltaan täynnä väkeä, mutta nyt niissä sai saarnata kuka hyvänsä. Lopulta virastotkin sulettiin. Yhteiskuntaratas lakkasi pyörimästä.

Kun kesä oli päässyt täyteen kukkaansa, kun aurinko kuivaeli kyyneleitä ilosta ja onnesta itkevien kukkasten silmistä, kun leivonen ja heinäsiirkka kilvan ylistivät luojan hyvyyttä ja rakkautta, silloin olivat kaupungit, tehdaspaiikat ja kylätkin tyhjinä. Haamut niissä vain hiiviskelivät raatojen keskellä, pöllöt ja yököt hiljaa silloin tällöin kumissuttelivat äänettömiksi tulleitten kirkkojen kelloja.

Kansa oli kuollut melkein sukupuuttoon. Yksinäiset, omaisitta jääneet olennot vaan harhailivat jokivarsia ja metsäpolkuja pitkin, elättäen itseään hedelmillä. Mutta jo löysi

mies toverin itselleen, laittoi tuvan ja luonnon suurta herraa avukseen rukoillen rupesi elämään uutta elämää. Ja vähitellen pääsivät kaikki eloon jääneet kotiutumaan uusille asuinsijoille raikkaan luonnon helmaan.

Kun muutamia vuosia oli kulunut ja eloon jääneet jo olivat tottuneet uusiin oloihinsa, lähetti yksi niistä kansanmiehistä, joita ennen oli naurettu ja pilkattu, viestit kulkemaan kaikkiin maanääriin ja kutsui kaikkia ymmärtäväisiä miehiä ja naisia kokoon, ja nämä tekivät niinkuin hän tahtoi; tulivat kokoon hänen määräämälleen paikalle ja kysyivät, mitä hän tahtoi heille sanoa. Ja hän puhui heille:

„Katsokaa, rakkaat veljet ja sisaret! Näin on nyt meidän suuren ja sivistyneen kansamme käynyt. Missä ovat meidän oppineemme ja meidän taiteilijamme, missä kirkko ja sotaväki, missä tehtailijat ja kauppiaat. Kaikki on Herra murskaksi lyönyt. Surma yksinään asustaa meidän kaupungeissamme. Olemmeko tästä mitään oppineet? Mitä tahtoo nyt Herra meiltä, jotka hän on henkiin jättänyt? Hän on kaatanut maahan vanhan puun, koska se kantoi karvaita hedelmiä; mutta juurissa on vielä elonvoimaa ja vesat availevat lehtiään.

„Mitä on meidän siis tehtävä, jotta me Herralle kellovillisia olisimme?“ kysyi kansa.

„Se kansa, joka tässä maassa on tähän asti asunut, rakensi suuruutensa orjamaisuuden ja omanvoitonpyynnön nojaan, mutta Herra sen leikkasi pois niinkuin käsnän, joka kasvoi kipeäksi.“

Yksi joukosta, joka oli ennen ollut korskeana virkamiehenä yhteiskunnassa, mutta nyt oli muuttunut sävyiseksi ja vaatimattomaksi, astui nyt esille ja virkkoi tietäjälle:

„Osota sinä meille tie parempaan yhteiskuntaan!“

„Omatunto se on, joka ihmiselle Jumalan tahdon ilmoittaa. Vanhassa yhteiskunnassa te ette omantuntonne ääntä kuulleet, vaan mammonaa palvelitte. Saalinhimo oli teidän työnne päämäärä, ruumiillisessa mukavuudessa ja vatsanne täyttämässä te tyydytyksenne löysitte. Kun omantuntonne

tuskoitteli ja pyrki ääntänsä korottamaan, nukutitte te sen alkoholilla.“

„Kuinka on meidän siis eletävä, jotta me omantun-
tomme vaatimuksia voisimme palvella?“ kysyi taasen kansa.

„Kirotkaa alkohooli ja oppikaa ruumiillisia himojanne
hallitsemaan, niin löydätte tien pysyväisen yhteiskuntaraken-
nuksen pystyttämiseen.“

Ja kansa huusi: kirottua olkoon alkohooli!

Pois alkohoolin valta!

Painuessamme syvemmältä tarkastamaan ihmiskunnan kehitystä, näemme siinä ajanjaksoja, jotka huomattavasti muistuttavat aikakausien vaihteita ulkonaisessa luonnossa. Aivan samalla tavalla kuin aamun ensimmäiset säteet herättävät koko luonnon nukuksista, aivan samalla tavalla kuin kevät avaa uuden elinvoimaisen kehityskauden talvisesta yöstä heränneessä luonnossa, samaten on ihmiskunnankin kehityksessä nähtävänä vuoroin keväisiä toiveitten, rohkeuden, innostuksen, vuoroin syksyisiä vanhoillisuuden, väsymyksen aikakausia.

Nykyhetkellä, lähestyessämme vuosisadan loppua, elämme me juuri tällaista murrosaikakautta, olemme suuressa ajan käänteessä. Kirjavana valon ja varjojen vaihteluna on takanamme menneisyys, silmiä häikäisevänä aamuruskona on tulevaisuus edessämme. Tosin näkevät vielä vaan harvat aamunauringin ihanuutta, useimmat jatkavat yöllistä temmellystä herätäkseen vasta auringon iltapuoleen painuessa. Mutta jokainen meistä, yhtähyvin mahtiherra kuin vaatimaton työmies on selvillä siitä, että kylmää, pimeätä aikakautta olemme eläneet, aikakautta, jossa käskijäin kiroukset ja tottelijain huokaukset ovat risteilleet, jossa väkevämmän katkera nauru ja heikomman epätoivoinen valitus ovat olleet voittosilla.

Tyytyväisyyttä, onnea emme löydä missään, kaikkialla painitaan, taistellaan. Hallitus tuskailee yhä uusia yhteis-

kunnallisia vaikeuksia, eduskunta narisee vanhana kuluneena koneistona, virkamiehet valittavat palkkojen vähyyttä, papit ihmisten uskottomuutta, rahamiehet kilpailun epätoivoista jännitystä ja työmiesten kasvavia vaatimuksia, työmiehet vihdoin horjuen ponnistelevat leipänsä edestä; kerjäläinenkin vaatii muutosta vallitseviin oloihin.

Sen sijaan, että nousevan valistuksen on toivottu johtavan yhteiskuntaa valoisampaa tulevaisuutta kohti, olemme me tulleet selville siitä, että nykyinen valistus ei olekaan tuonut entisajan patriarkaattisen rauhan ja onnellisuuden sijaan uutta onnea; sen sijaan, että kasvavan varallisuuden, uusien kulkuneuvojen, kehittyneiden luottolaitosten, kukoistavan maanviljelyksen ja teollisuuden oli luultu jakavan ympärilleen valoa ja tyytyväisyyttä, näemmekin, että aineellisen hyvinvoinnin aurinko paistaa vaan yhteiskunnan korkeimmille huipuille; laaksoissa vallitsee pimeys, kosteus, kylmyys. Me tiedämme jo, että jos nykyinen taloudellisen kehityksen suunta saa korjaamatta jatkua, joutuu yhteiskuntamme kurimuksen kuilulle.

Vaikka nuorison opetukseen kulutamme enemmän yleisiä varoja kuin mihinkään muuhun tarkoitukseen, näemme, että raakojen rikosten vähentymättä uusia alkaa yhä tiheämmin tulla näkyviin, rikoksia, jotka vaan nykyajan korkea kehitys tekee mahdollisiksi.

Ja maan eturivin miehet, ne, jotka voitokkaina ovat meitä johtaneet, vanhoiksi päiviksensä elämäntyöstään hedelmiä toivoen, kysyvät hämmästyneinä, epätoivoisina: kuinka on laita?

Niin arvoisat kansalaiset. Syytä on epäilemättä kysyä „kuinka on laita?“ Mutta nuoremmalla miespolvella ei ole oikeutta harmaahapsisten tavalla joutua epätoivoon, vaan on meidän oltava valmiita heille vastaamaan. Me myönnämme, että yö on kyllä kolkko, mutta syynä siihen on ollut se, etteivät he päivän aikana varustautuneet yötä vastaanottamaan. Nyt on taasen nousevan päivän aika; jos me aamun koittaessa jo olemme jalkeilla, niin meidän ei tarvitse tulevia kehityksen öitä kauhistua.

Mitä on meidän siis tehtävä? Onko asiat autettavissa? Onko Suomen kansa tuomittu painumaan ikuiseen taisteluun kieliryhmien välillä, pääoman ja työn välillä, hallitsevan ja hallitun kansankerroksen välillä. Vai saatammeko toivoa uuden ajan valossa voivamme järjestää yhteiskunta-asiamme niin, että taistelu muuttuu sovinnolliseksi kilpailuksi, tyytymättömyys pyrkimykseksi valoisaan tulevaisuutta kohti? Vastaus riippuu siitä, josko voimme esi-isiamme tavoin löytää taudin synnyt syvät ja siten taudin parantaa.

Minä kysyn siis, mitä nykyiseltä sukupolvelta puuttuu? ja tahdon yrittää siihen vastata.

Myönnämmehän me kaikki sen, että kasvatus se on, joka pääasiassa muodostaa useimpain meidän katsantotapamme elämässä. Harvahan meistä enää aikamiehenä asetuu niitä oppeja vastaan, mitä meihin nuoruudessa on istutettu. Nyt tiedämme me, että koulukasvatus valmistaa nuorisoomme yksinomaan elämäntaistelua varten aivan yhtä johdonmukaisesti kuin muinoin roomalaiset valmistivat gladiaattoreitaan. Niinpian kuin olimme oppineet lukemaan, kiinnitettiin mielikuvituksemme niihin veritöihin, joita Mooses ja muut Israelin kansan historioitsijat ihastuksella kertovat kansansa harjoittaneen ja sittemmin on koko koulukasvatus yhtä sotilaskasvatusta. Nuorison kylmää järkeä kehitetään, sen muistin nojaan säilytetään kielioppeja, sanakirjoja, vuosilukuja. Mutta kuka on sille, harvoja poikkeuksia lukuunottamatta, ollut esimerkkinä siitä, että toisten ihmisten palveleminen, elämäntyön pyhittäminen yhteiskunnan hyväksi on jalompaa, kuin hikoileminen oman hyödyn puolesta.

Eikä siinä kyllin. Sen rakkaudenopin, jota meidän sisimpämme pyrkii ihailemaan ja noudattamaan, ovat vallanpitäjät aikain kuluessa punoneet yhteen vihan ja kostonopin kanssa, se uskonto, joka meitä kaikkia kutsuu saman suuren luonnonisän henkisiksi lapsiksi, niinkuin me aineellisesti olemme kaikki samaa luontoa, se uskonto on kansoilta ryöstetty ja sijaan on niille purettu vallanhimon muovaamaa oppia, josta meidän täytyy vieraantua niinpian kuin olemme

kylliksi kehittyneet vertaamaan valkeata mustaan, hyvää pahaan, rakkautta vihaan, anteeksiantavaisuutta koston.

Alkaako nyt selvätä, mikä on syynä nykyisen sukupolven epätoivoiseen tilaan? Syynä on se, että meitä on opetettu pitämään huolta yksinomaan aineellisesta itsestämme, henkinen ihmistemme on nukuksissa, omatuntonne, Jumalan ääni ihmisessä, on ollut poissa viralta.

Mitenkä tämä väkivalta ihmishenkeä vastaan on voinut tapahtua, mikä se voima on, jolla on ihmisten omatunnot voitu panna kahleisiin, mikä se on, joka korkeasta valistuksestakin huolimatta on voinut estää meitä näkemästä, että jos annamme omatuntonne vapaasti kehittyä siihen suuntaan, mihin se itse pyrkii, ja sallimme sen yksinään määrätä, niin lopettaa se keskuudestamme riidat, taistelut, vääryydet, niin, mikä tämä mahtava voima on, sen me kaikki tiedämme. Se on alkohooli!

Eikö se ole alkohooli, jolla pahantekijä saa omatuntonsa vaikenemaan rikoksen tekoon ryhtyessään, eikö se ole alkohooli, jolla sivistynyt nuorukaisemme tekee siveysaitinsa tunnottomaksi ennenkuin hän lähtee tahrimaan itseään riettauden pesissä, eikö se ole alkohooli, jolla liikemies kannustaa kylmäverisyyttään, kun omatunto pyrkii ahverimoraalia arvostelemaan? Tarvitseeko tuoda vankilain ja hulluinhuoneitten tilastoa todistamaan, että alkohooli se on, joka kaikkialle levittää pahuutta ja kurjuutta. Minä tiedän puhuvani totta, väittäessäni, että kaikkialla, missä vapautta, oikeutta, totuutta sorretaan, siellä on alkohooli mukana pelissä. Kaikkialla, missä alkohooli herrastelee, siellä pilkataan hellyyttä, tunnollisuutta, irvistellään sille, mikä on pyhää ja ihanteellista.

Me tunnemme kaikki tarinan Luciferista, joka ollessaan yhtenä ensimmäisistä Jumalan valtaistuimen luona, väärinkäytti herransa antamia lahjoja ja syöstiin helvetin herraksi. Samaten on ihmiskunta alkohoolin avulla muuttanut tämän avaruudessa hyrräävän ihanan paradiisin helvetiksi, jossa korkeilla lahjoilla varustetut, luonnon herroiksi aiotut, rau-

haa ja rakkautta kaipaavat olennot elävät petojen elämää loppumattomissa riidoissa ja taisteluissa.

Mutta ihmiskunta ei voi kehittyä alaspäin, sen täytyy nousta, yhäti nousta, niinkuin elinvoimainen kasvi vesojaan esille työntää, vaikka sitä kuinka ruhjottaisiin. Jollei ihmiskunta saa tilaisuutta yhdellä kohden lähetä ihannettansa, siirtyvät elinvoimat toiselle kohdalle.

Miksikä ei olisi voinut tulla se aika, milloin pohjoismaat, milloin Suomen kansan kauan levännyt henki astuu Euroopan kulttuuria eteenpäin viemään. Me näemme, että Euroopan suuret kansat ovat kovissa kahleissa. Entisyys on jättänyt niille niin rakkaan perinnön, että näyttää siltä kuin vasta pelottavat mullistukset voisivat siellä avata tien uuteen kehitysjaksoon. Mutta meillä ei ole pelottavaa aate-lisvaltaa, meillä ei ole satojen miljoonain omistajia, meillä ei ole juutalaisia, meillä ei ole militarismia. Vanhoillinen pappisvalta meillä on, mutta senkin piirissä piilee voimakkaita, lupaavia edistysvirtauksia. Olemmehan muutamassa vuosikymmenessä luoneet uuden kulttuurikielen, kirjallisuuden, taiteen; olemmehan yhtäkkiä rakentaneet laajan rautatieverkon ja maamme luonto on sellainen, että siitä voi kerran kehittyä maailman Manchester. Kansamme on lahjakas kansa. Edustavathan sen eri heimot, kekseliäät karjalaiset, varovat savolaiset, miehekkäät pohjalaiset, työkykyiset hämäläiset luonteita, joitten sekaantumisen on omansa kasvattamaan uuden rodun, mikä voittaa kaikki muut kansat monipuolisuudessa. Mikä estää meitä siis astumasta kansainkilpailuun? Ei mikään muu kuin alkohooli! Sen vallassa on karjalainen lörpöttelijä, savolainen nahjus, pohjalainen tappelija ja hämäläinen vatsansa palvelija.

Alkohooli se on, mikä kansallisia voimiamme kahlehtii; sen ansioksi on meidän luettava, että vallassaolevaan luokkaan niin vähän vaikuttavat kansan enemmistön hätähuudot. Jos alkohooli ei olisi herrana yhteiskunnassa, niin ei se monipäinen hirviö, jota kapitalismiksi nimitetään, voisi yhä lujemmin päästä meidänkin kansaamme kouristelemaan.

Niin, arvoisat Suomen miehet ja naiset. Jos me tahdomme ihmisyyden, sovinnon ja rakkauden lakien turvissa avata kansallemme tien suureen tulevaisuuteen, niin on meidän ensiksi kukistettava alkohoolin valta. Kun olemme sen häpeällisen kansanmyrkytysjärjestelmän hävittäneet, joka estää kansaamme pääsemästä yön kolkkoudesta valoa kohti, epätoivosta onnellisuutta kohti, silloin tulee kansamme elinvoimaisena nuorukaisena astumaan yli vuosisadan kynnyksen.

Pois siis alkohoolin valta!

